

Nâr I Yalnızlık

– Nar-ı Çiçek · 09 Ekim 2011

Beni anneme sorun
yalnız kalmaktan korkan bir çocuktum...

" ben ne zaman yalnız kaldım bilmiyorum "

ne zaman kendime baksam
çılgılığımı gömdüğüm çukurlarıma takılıyor ayaklarım
sessizliğe bıraktığım nidalar yakarken boğazını istanbul'un
bölünüyor en afillisinden yedi tepede
yetmiş bin yerinden mantığım

gül kokuyor yalnızlık satırlarımda
mısralarımda mesafe vuruyor sözler
b/aşka b/akıyor gözlerim o an
ruhuma dolan loş volkanlarla

şevvâlin hüznü karışıyor gözlerime
kayboldum sanıyorlar yalnızlığımda beni
en az onlar kadar buralıyım oysa
can kadar ölüme âbide
kanadı kırık turna kadar yaralı
yıldıza âşık ateş böceği kadar beyhûde

kapı önünde oturan küçük çocuk bekleyişi
ayak sesleri kulaklarımda
sahildeki ayrılıkların veda izleri
koparıırken kıyameti martıların kursaklarında

söylemeye korktuğum yalanlar yoldaş
unuttuğum kendime
çoğunlukta da deliyim
tek başıma avare

Fırat'ta yosun tutan taşlar kadar ıssızım
körebe oynayan çocuklar kadar mutsuz

öpüşmekten utanan kızlar kadar âşık olabilirdim oysa
bahtıma çıksaydı bâkir morlarım

vuslata mum yakan sevdadır yalnızlık
özlemin dem vurduğu zamanlarımda
yazılmaya kıvranan cümledir
hayata bir şiirlik ara
dile gem vuran susku
ihtiras çatlağı dudaklarda

orkide siyahı kokuyor sığlarda
açtıkça kalbi kanatlı korkular
Turaçların süzülüp uçtuğu kuytularda
ayrılık resitalini efeleniyor
nazire yaptığı vuslata rüzgâr

hâlbu ki
dilinde mutluluk olmalıydı serçenin
şakımalıydı yeni yeşeren filizlerimde
keder yorgun yüzüme çizerken kaderi
kırılmamalıydı beyazlar hayallerin ellerinde

geceleri yağmalıyım belki
yağmurun bilmediği şehirlere
dalgalarını kıyıda unuttuğu deniz
mavi tokalı kimsesizlikle

ahh kâdim kimsesizliğim

bir senin karşısında böyle çâresizim
bir senin karşısında sessiz
elim ayağım kördüğüm
yüreğim şekilsiz

say ki
bir yalnızlık daha düştü takvimlere
bir damla gözlerden
tek cümle dudaklara
bir sevgili yürekten...

say ki
ölü şehirlerin sessiz tanıkları izliyor şimdi bizi
kurulmuş düzenlerin bozuk gidişi
susmuş dudakların ezik özlemi
yanık sesinde fırcatın
dinleniyor
sendelenen birisi...

söyleyin anneme turnalar

" ben ne zaman yalnız kaldım bilmiyorum "

ıssızlığa sözlediğim çığlıklarımı
karayağz bir yalnızlığa gelin ediyorum...

8 Ekim Yalnızlığı